

Rodiče už dnes uvažují jinak, říká ředitel základní školy

(Mladá fronta Dnes, 1.9.2015, Petra Procházková)

Michal Molek, ředitel vsetínské základní školy na Sychrově, má blízko k modernímu způsobu výuky. V jeho škole dnes poprvé otevírají hned dvě první třídy s alternativní metodou učení.

VSETÍN Kantorské zkušenosti má z malotřídky i velké základní školy na sídlišti a jiným metodám se nikdy nebránil. Díky tomu je 39letý Michal Molek první ve Vsetíně, kdo vyslyšel přání rodičů, a na Sychrově otevřel trochu jinou první třídu.

- Tušil jste předem, že o třídu bude zájem a naplní se?

Zájem jsem registroval. Jsem otcem dvou malých dětí a na pískovištích jsou školy a školky častým tématem. Věřil jsem tedy, že třídu naplníme a nad naše očekávání nakonec otvíráme dvě. Rodiče se po takové možnosti ptali.

- Chtěli "jen" alternativu nebo konkrétní způsob výuky, třeba Montessori?

Neměli jasnou představu. Odstartovali to dva tatínci, kteří se přišli zeptat, jestli nepřemýšlím o nějaké alternativě. Trefili se, uvažoval jsem o ní už nějaký čas.

- Jaké metody budete využívat?

Kombinujeme jich několik: matematiku podle profesora Hejného, metodu splývavého čtení, otevřené vyučování nebo Montessori metodu. Dost se prolínají, jsou hlavně o osobnosti a jedinečnosti každého dítěte, komplexním rozvoji, týmové práci, respektu či komunikaci.

- Důraz na osobnost je často opakovaně zaklínadlo alternativních metod, rozvinout by ji ale škola měla u každého žáka, ať se učí jakoukoliv metodou, ne?

S tím souhlasím, jenže v praxi to tak často není. Stále učíme tak, že se děti něco nabiflují, vyzkoušíme je a mohou to zapomenout. Nejvíce ze všeho ale záleží na osobnosti pedagoga, na jeho přístupu. Pokud to umí, dokáže děti samozřejmě rozvíjet i v běžné třídě. Tu otvíráme také, velká část rodičů jí dává přednost a já to respektuji.

- Byl z novinky nadšený i zbytek pedagogického sboru?

(smích) To úplně ne. Pamatuji si některé pohledy, když jsem svůj záměr oznámil na poradě. Ale podařilo se mi získat paní učitelku z jiné školy, která pak strhla další kolegyně tady u nás. Prázdniny pak trávily na letní škole profesora Hejného, ve volném čase studují jednotlivé metody a postupy.

- Je alternativní vzdělávání stále spíše módní vlna, nebo už se u nás zabydlelo?

Začíná mít pevnější základy. Už to není exotika, dorůstá generace rodičů, kteří uvažují jinak. Tyto metody budou stále vyhledávanější.

- Je vhodnou cestou i pro děti s poruchami učení?

Pro ně je to přímo ideální. Třeba Hejného matematika, při které si děti na postupy přicházejí samy a přitom je netlačí čas, nebo splývavé čtení jim hodně pomůže.

- Máte zkušenosti s řízením malotřídky v Pozděchově, předloni jste ale přešel do velké školy na sídlišti. Jaký je rozdíl?

Každý typ školy má plusy a minusy. Záleží na tom, co k sobě člověk pustí. Každá malotřídka si může na štít napsat, že je alternativní, protože ty metody přirozeně používá. Třeba když jsou různé ročníky ve spojených třídách, děti se snadněji učí komunikovat, pomáhat si. Velká škola má zase větší možnosti.

- V minulém školním roce jste ve škole zavedli salátový bar, aby žáci jedli zdravěji. Ujal se?

Od dětí, učitelů, rodičů i veřejnosti byly ohlasy výborné. Měl jsem z toho radost, ale změna stravování, to je ještě běh na dlouhou trať.

- Jaké máte další nápady?

Jsem tady dva roky, myslím, že pro začátek to stačí. Teď ještě uvádíme v život elektronický komunikační systém, aby měli rodiče přehled co se ve škole děje, a čeká nás zásadní personální generační obměna. Jsme pilotní škola projektu Hodina pohybu navíc a budeme dělat i nějaké stavební úpravy.

- V rámci země se dělají různá srovnání, jak jsou na tom děti z jednotlivých škol. Mají pro vás jako ředitele školy smysl?

Zpětná vazba je důležitá součást každé práce. Ještě důležitější je ale její interpretace. Je třeba rozlišit, že všechny školy nestojí na stejné startovní čáře. Proto je pro nás nejdůležitější sledovat a vyhodnocovat spíše osobní posuny žáků v jednotlivých školách.

- Existují i mezinárodní průzkumy? Víme, jak si stojí české školství?

Existují, ale spíše bych uvedl příklad z nedávné osobní zkušenosti z projektu Edison, kdy jsme měli ve škole na stáži čtyři zahraniční studentky z Brazílie, Tchaj-wanu, Gruzie a Řecka. Všechny bez rozdílu byly z fungování našeho školství upřímně nadšené. Výuka, vybavení, stravování, nabídka zájmových aktivit, atmosféra ve škole... Toho, co máme, bychom si měli vážit.

- Když srovnáte školu, ve které jste vyrostli vy, a tu dnešní, v čem je hlavní rozdíl?

Asi bych nesrovnával školy jako spíše společnost a dobu. Jsem "Husákovo dítě" a absolvoval jsem socialistické základní školství plné zákazů, příkazů a uniformity, těžko k tomu něco dodávat. Možná právě proto usiluji o jiné metody. Rodiče mi ale zajistili krásné dětství a škola mi ho nějak zvlášť nekazila. (úsměv)